

El gegant egoista

Hi havia una vegada, en un lloc no gaire llunyà, un gegant anomenat Bernat. En Bernat vivia en un castell enormement gran amb uns jardins que eren l'enveja de tots els que els veien. Els jardins tenien arbres carregats de fruites dolces, flors de mil colors i una herba tan verda que semblava de vellut.

Però en Bernat era un gegant egoista. No permetia a ningú entrar als seus jardins. Va construir un mur altíssim al voltant dels jardins i va posar un cartell que deia: «Prohibit l'entrada. Els intrusos seran perseguits». Així, els nens del poble, que abans jugaven feliços entre els arbres i les flors, van haver de buscar un altre lloc on jugar.

Amb els nens fora dels jardins, va arribar l'hivern. Però, curiosament, quan la primavera va començar a despertar la resta del món amb els seus tocs de màgia, els jardins del gegant Bernat van quedar atrapats en un hivern etern. La neu ho cobria tot, els arbres no donaven fruit i les flors no es podien obrir.

El gegant no entenia què passava. «Per què la primavera no visita els meus jardins?», es preguntava en Bernat, sense adonar-se que el seu egoisme havia allunyat la joia i la vida del seu jardí.

Un dia, en Bernat va sentir rialles i veus de nens. Sorprès, va mirar pel seu finestral i va veure que els nens havien trobat un forat petit al mur i estaven jugant als seus jardins. Amb els nens, havia tornat la primavera. Els arbres estaven plens de flors, les flors havien brotat de nou, i l'herba era més verda que mai.

En aquell moment, el cor del gegant es va omplir d'un sentiment que no havia sentit mai: la felicitat de compartir. Va sortir corrents al jardí, però els nens, espantats, van començar a fugir. «Espereu, nens!», va cridar en Bernat. «Voleu ser els meus amics? Els jardins són vostres per jugar-hi sempre que vulgueu».

Des d'aquell dia, els jardins del gegant Bernat van ser un lloc de trobada per a tots els nens del poble. El gegant havia après que compartir la seva felicitat era l'únic camí per ser realment feliç. I, amb els nens corrents i jugant, els jardins van ser més bells que mai.